

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 139/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 19.11.2019r. sygn. akt II K 457/15.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
x oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

x obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
x	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
x	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
x	uchylenie	x	zmiana		
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
		Nie dotyczy			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		Nie dotyczy	
1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj.: - art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk polegające na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości (tj. prędkość pojazdu oskarżonego w chwili wyprzedzania, nieprawidłowa reakcja pokrzywdzonego polegająca na wykonaniu manewru dwukrotnego zjechania na lewy pas,	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny	

moment i
miejsce
rozpoczęcia
manewru
wyprzedzania
przez
oskarżonego);
kształtowanie
przekonania
sądu jedynie
na dowodach
przemawiających
na niekorzyść
oskarżonego;
oraz dowodów
ocenianych
wbrew zasadom
prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego;

- art. 393 §
3 kpk polegające
na oddaleniu
wniosku
dowodowego
obrony i nie
odczytanie na
rozprawie treść i
opinii prywatnej
z dnia
24.04.2019r.
wydanej przez dr
V. M. pozyskanej
przez
oskarżonego,
podczas gdy
wniosek ten nie
był
niedopuszczalny
natomiast jego
odczytanie na
rozprawie było
o tyle istotne,
że miało wpływ
na ustalenie
przebiegu
zdarzenia,
prędkości

pojazdów oraz
techniki i taktyki
jazdy
oskarżonego
oraz
pokrzywdzonego,
niekonsekwencji
i niejasności,
wewnętrznej
sprzeczności
opinii biegłych a
w konsekwencji
na błędnym
uznaniu
oskarżonego za
winnego
spowodowania
wypadku;

2. - art. 193
§ 1 kpk w
zw. z art. 201
kpk polegające
na oddaleniu
wniosku
obrońcy oraz
oskarżonego o
przeprowadzenie
dowodu z ustnej
uzupełniającej
opinii biegłych,
w której to
opinii biegli
odnieśliby się
do wskazanych
sprzeczności,
niejasności,
poczynionych
przez nich
ustaleń nie
mających
oparcia w
zgromadzonym
materiale
dowodowym a
stanowiących
punkt wyjścia
do wykonanych
symulacji
wypadku oraz

ustalania
prędkości jazdy
oskarżonego i
stawiania
wniosków co do
jego
odpowiedzialności
za wypadek (dot.
m.in. prędkości
poszczególnych
pojazdów,
miejsca i
momentu
rozpoczęcia
wyprzedzania
przez
oskarżonego,
taktyki i techniki
jazdy
pokrzywdzonego)
a w
konsekwencji
rozstrzygnięcie
tych wątpliwości
na niekorzyść
oskarżonego;

3. - art. 391
§ 1 kpk w
zw. z art. 350a
kpk polegające
na oddaleniu
wniosku
obrońcy o
przesłuchanie
świadków
wnioskowanych
pismem k. 2354,
podczas gdy
ich bezpośrednio
przesłuchanie z
uwagi na szereg
niejasności w
sprawie (m.in.
kolejność
ustawienia
pojazdów,
okoliczności
zdarzenia,
prędkości

	<p>pojazdów, miejsce i sposób rozpoczęcia manewru wyprzedzania przez oskarżonego, miejsca i momentu zakończenia manewru wyprzedzania, taktyka jazdy kierowcy A. R.) było konieczne i w pełni uzasadnione a w konsekwencji doprowadziło do nie usunięcia wątpliwości i nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego;</p> <p>4. - art. 442 § 3 kpk polegające na niezrealizowaniu przez Sąd meriti wytycznych Sądu Okręgowego w Suwałkach wskazanych w wyroku w sprawie II Ka 211/2015;</p>		
<p>5. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>		

zaskarżonego
orzeczenia, a
polegający na:

- błędnym
przyjęciu
prędkości z jaką
poruszał się
oskarżony, tj.
140 km/h
podczas gdy są to
li tylko prędkości
hipotetyczne,
dowolnie
przyjęte przez
biegłych,
natomiast w
aktach sprawy
brak jest
jakichkolwiek
dowodów, które
pozwalałyby
taką prędkość
przyjąć;

- błędnym
przyjęciu, iż
wszyscy biegli
wskazali na
oskarżonego
jako kierowcę,
który stworzył
bezpośrednie
zagrożenie
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym a
zachowanie
pokrzywdzonego
analizowali w
kontekście
reakcji na
zachowanie
oskarżonego
podczas kiedy
biegły S. S.
podniósł w
opinii, że reakcja
obronna
pokrzywdzonego

była niewłaściwa i nieadekwatna do sytuacji ponieważ mogła prowadzić do sytuacji kolizyjnej nie tylko z samochodem ciężarowym ale także z samochodem K. C., oskarżony podjął manewr wyprzedzania w miejscu dozwolonym. Ponadto wskazał, że gdyby kierowca A. R. jechał z prędkością dozwoloną, nie zmieniał toru ruchu i nie hamował, to nie doszłoby do utraty panowania nad pojazdem, mógłby bezkolizyjnie wyminąć się z samochodem K. C. i M. i do wypadku by nie doszło.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. 1. Wbrew ocenie skarżącego Sąd

Rejonowy nie dokonał wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego, wręcz przeciwnie ocena całokształtu materiału dowodowego pozostaje w granicach wyznaczonych przez art. 7 kpk Sąd I instancji właściwie ocenił dowody i wyciągnął z nich prawidłowe wnioski co do winy oskarżonego w popełnieniu czynu z art. 177§ 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. W sprawie Sąd I instancji nie naruszył normy in dubio pro reo. Zarzuty apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłową oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji. Fakt, że przyjęte przez Sąd założenia dowodów nie odpowiadają preferencjom autora apelacji nie może

prowadzić do wniosku, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, a wręcz przeciwnie skorzystał w pełni przysługującego mu prawa wyrażonego w przepisach. Odnośnie zarzutów naruszenia dot. oddalenia wniosków dowodowych obrony, wskazać trzeba, iż przeprowadzenie dowodu z inicjatywy sądu tylko wtedy należy uznać za obligatoryjne, gdy dokonana przez ten sąd ocena dowodów wskazuje jednoznacznie, że zgromadzony dotychczas materiał dowodowy jest niepełny, a tym samym rodzi wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy. W tych warunkach nie dopuszczenie dowodów wnioskowanych przez strony (oddalenie wniosków), nie

może być utożsamiane z naruszeniem przepisów postępowania, ale świadczy o prawidłowym skorzystaniu przez Sąd I instancji z instytucji zawartych w Kodeksie postępowania karnego. Postępowanie dowodowe dostarczyło podstaw do uznania oskarżonego winnym czynu z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. a ustalenia w tym zakresie Sądu I instancji są prawidłowe i zasługują na podzielenie. Sąd ocenił prawidłowo zebrany w sprawie materiał dowodowy (zeznania świadków oraz opinie biegłych) skrupulatnie je analizując i uzasadniając, które i w jakim zakresie podzielił. Jak słusznie wskazał Sąd opinie prywatne

sporządzane na zlecenie strony nie stanowią opinii biegłych w rozumieniu art. 193 kpk.

Ad.2. Brak argumentów przemawiających za odmiennym procedowaniem, a istota zarzutu sprowadziła się do polemiki z prawidłową oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji. Ustalenia stanu faktycznego w sposób kategoryczny i niewątpliwy wynikają ze zgromadzonych dowodów, przy ocenie dowodów Sąd I instancji nie pominął wynikających z nich faktów (okoliczności) istotnych w sprawie, co do sprawstwa i winy (nie wystąpił błąd „braku”), nie ustalił faktów, które nie wynikają z żadnego dowodu oraz nie ustalił faktów przeznaczonych (nie wystąpił błąd „dowolności”).
Zebrane w

sprawie dowody zostały ocenione w sposób wszechstronny, wnikliwy i zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, gdy zostaną wykazane konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania w ocenie zebranego materiału dowodowego, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Wbrew sugestiom autora apelacji wszyscy biegli z zakresu ruchu drogowego wskazali na osobę oskarżonego jako tego, który

stworzył
bezpośrednie
zagrożenie
bezpieczeństwa
w ruchu
drogowym.
Zachowanie zaś
pokrzywdzonego
było reakcją
na zachowanie
oskarżonego.
Ponadto jak
słusznie w
uzasadnieniu
wskazał Sąd I
instancji, istotą
opinii biegłego
nie jest
wyliczenie
wszystkich
parametrów
pozostających w
zainteresowaniu
stron, ale
udzielenie
odpowiedzi na
pytania zawarte
w postanowieniu
Sądu o
powołaniu
biegłego. W
zakresie
istotnym dla
rozstrzygnięcia
opinie były
wystarczające.
Kwestia tego, czy
i w jakim stopniu
pokrzywdzony
przyczynił się
do niniejszego
zdarzenia w dniu
19.08.2010r.
pozostaje poza
procedowaniem
w niniejszym
postępowaniu.

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Pozytywna ocena ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Niezasadność wniosku determinuje dokonana ocena stawianego zarzutu. W świetle nieskuteczności podniesionych przez obronę zarzutów, przytoczonej powyżej argumentacji brak było podstaw do zmiany, bądź		

uchylenia wyroku Sądu I instancji.		
1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.	Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie dotyczy		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Cały wyrok		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie		

<p>dowodowe. Dokonał rzetelnej, dokładnej oraz zgodnej z wiedzą i zasadami doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocenę swoją w należyty sposób uzasadnił, a ocena ta pozostawała zgodna z wymogami art. 7 k.p.k. Zatem nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia			
Nie dotyczy			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie dotyczy			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
1 Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	W oparciu o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634		

	kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia opłaty i kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.		
1PODPIS			
Sędzia Maciej Romotowski Sędzia Ryszard Filipow Sędzia Jacek Sowul			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	zmiana